

Kaivosmiehen poika ja maailman kaunein asia

Antti Heikkinen

Monemoisilla sanoilla on haastateltu akti aloitettu, mutta Nilsin Valkeiskylällä majaileva **Jaakko Taskinen** nappaa kaikista aikaisemmista voiton. Taskinen kun ottaa heti obligatoorisen hyvän päivän toivotuksen jälkeen puheeksi yhtäaikaan ajankohtaisen, yllättävän ja ennen muuta mediaseksikkään asian eli taannoin Turussa puukotettavana pistäytyneen **David Beckhamin Victoria**-puolison ruumiinrakenteen.

” *Nykysin vaan tahtoo kestää toi taulun teko niin pitkään.*

–Eikö oo muuten aika ruotonen se Beckhamin muija? Semmoset silikonipomppotimet on ihan luonnottomat.

Noh, mikäs. Pakko myöntää, että näinhän se on. Ja kun tämän sortin tarinoinnille on kerran pää avattu, niin käydään nyt samaan putkeen läpi naisvartalon anatomiaa yleisemminkin. Tosin siten, että keskustelu jää ihan vain suulliselle tasolle, kynä ja muistiinpanolehtiö levätkööt sen aikaa kaikessa rauhassa.

Vaikka eipä sen ylöskirjaaminenkaan tai julkaiseminenkaan kenenkään mieltä pahoitaisi, sillä ainoatakaan naissukupuolta loukkaavaa sanaa ei keskustelun aikana vaihdeta. Ennemminkin päinvastoin, välillä puhe yltyy suoranaisen ylistyksen puolelle, ja siitä todisteeksi käyköön yksi Taskiselta talteen napattu lauselinaus:

–Mää pidän luonnollista naisen vartaloa niin mielenkiintoisena ja kauniina, että musta ei saa sovinnista tekemälläkään.

Se on helppo uskoa ja sen takia Taskisen luokse on jutuntekoon tultukin. Valkeiskylän mies kun on taidemaalari, itse-

oppinut ja erinomainen pensseliniekka, jonka lempiaihe on –yllätys yllätys – naisvartalo. Ja ennen muuta alaston naisvartalo.

Kuulostaako näin pitkistä alustuksesta huolimatta aralta ja sopimattomalta aiheelta? Jos kuulostaa, niin kannattaa katsoa peiliin. Ihan jo senkin vuoksi, että Taskisen taulut ovat oikeasti kauniita sekä malleilleen pelkkää kunniaa tekeviä.

–Kyllä ainakin mää tykkään, että alaston ihminen on luonnollinen. Sitä paitsi se on käytetyin aihe kautta taiteen historian, ei taida maailmasta montaa sellasta taiteilijaa löytyä, jotka ei olis jossain vaiheessa sitä maalanneet. Eikä tää todellakaan ole ollu yksin miesmaalajien juttu.

Juurikin näin. Mutta palaataan taulujen teemaan tuonempana ja käydään välillä kiinni niiden tekijään, sillä puheensa täydellisestä tampereilaisuudesta huolimatta Taskinen on syntyperäinen valkeiskyläläinen.

–Mulla menee niin mukavasti, että mää olen asunu kutakuinkin puolet elämästäni Nilsissä ja puolet Tampereella. Ei mun syntymäpaikalleni tästä pitkää matkaa kerry, tosa louhoksella mää lapsuuteni vietin. Isä kaiveli tota oopperamonttua ja mää leikkiä höpöselin siellä kivikossa kun kaivoksen pojat räjäytteli vieressä dynamiitillä kallioo. Asuttiin firman parakissa jonka katto oli vuorattu hirsillä, kun tavallinen huopa ois menny kivisaiteessa reijille.

Kouluun kaivoksen lapset vaelsivat Valkeiskylälle, ja opintieläjä puhkesi ensi kertaa kukkaansa myös piirtämisen into.

–Maantiedon tunnilla piirrettiin karttoja, siitä mää tykkäsin. Ja sitten kun opettaja sattu joskus kehuaan, niin sehän ei kun yllätti koittaa kahta pä-

–Pojille olen sanonu, että sitten kun mää täytän seitsemänkymmentä, niin vuokraatte Manttaalikunnan talon ja autatte mua järjestämään sinne näyttelyn. Sillon mulla pitäs olla kasassa viiskymmentä erilaista naistaulua.

” *Eikä tää todellakaan ole ollu yksin miesmaalajien juttu.*

remmin. Mutta eihän siihen aikaan nuari poika mistään maalaamisesta osannu tosissaan haaveilla, ei ammattina eikä oikein muutenkaan. Ainoa päämäärä oli saada hommat-

tua itelle joku oikee ammatti, ja niin määkin hain Pohjois-Savon ammattikouluun. Mutta en päässy.

Kun oppilan ovet eivät auenneet, päätti Valkeisen poika lähteä maailmalle. Tai jos nyt ei ihan maailmalle, niin Mantseen nyt kuitenkin.

–Sinne menin seitsemäntoistakesäsenä kattoon jääpäämäärä oli saada hommat-

sitten olinkin niin kauan, että tulin takasin.

Vaikka kotipuolen ammattikoulu ei Taskiselle vihreää valoa näyttänytäkään, pääsi savolainen pulpetin ääreen hämääläisten kaupungissa.

–Mää pääsin tekuun a luin itteni orjapiiskuriks eli raken-

numestariiks. Siitä hommasta jäin aikanani eläkkeelle, mutta monelle työmaalle mää ennen sitä kerkesin nokkani työntää. Tuli tehtyä niin Tampere-taloo, Lahden teatteria kun Pasilan asemaakin, tosin pieneltä osin mutta kumminkin.

Taskisen rakennusmestariuran läpikäyminen olisi ehdottomasti oman juttunsa värittä rupeama, joten puhutaan nyt

tässä artikkelissa enemmän siitä taiteesta.

–Se oli 70-lukua, kun mää innostuin maalaamisesta oikein kunnolla. Käytiin työkaverin kanssa Ateneumissa katomassa **Edvard Munchin** näyttelyä ja tajusin, että mulla ei ole juurikaan tauluja seinällä. Niin mää päätin kokeilla jäljentämistä ja ensimmäinen työ

jonka tein oli **Pekka Halosen**

Lyydia pyykkiavannolla. Ja kun se onnistu ihan mukavasti, niin vähän kerrassaan rupes syntymään omiakin juituja.

Asetelmia, omakuvia, muotokuvia mutta enimmäkseen naismaalauksia ja hyvin usein elävän mallin kanssa tehtyjä.

–Kyllä niitä muusia aina löyty ja pari niistä tuli vietyä ihan vihille asti. Mukavia tyttöjä molemmat ja synty niiden kanssa muutakin kun tauluja. Kattos mää olen kuitenkin tehny kolme insinööriäkin ja ihan ilman käsiä.

Yksi insinööreistä, Taskisen tätä nykyä toisella puolen maapalloa leipäänsä tienaava poika, katselee Valkeisen tuvan seinällä roikkuvasta taulusta.

–Vaikka voi taulu syntyä muunkin kun ihmisen innottamana. Toikin reunimmainen tossa on vastaveto **Kallen-Gallelan Akalle ja kissalle**. Mua on aina häirinyt siinä sen rumuus, se on varmaan Suomen rumin taulu. Ei sitä kukaan seinälleen laittas kauneuden takia, sillä on arvonsa vaan sen takia kun se on Akselin tekemä. Toi mun versio on ainakin mun omasta mielestäni paljo korempi kattoo.

Niin kuin onkin, siinä sorja nainen pitää sylissään sievää kissaa.

–Nykysin vaan tahtoo kestää toi taulun teko niin pitkään. Vaikka kai se ihme on, että mää ylipäättään pystyn yhä maalaamaan. Onneks pystyn, se on mulle yks hyvä syy pysyä elossa. En mää siitä vähänsä kummassa luavu, Taskinen sanoo ja napsauttaa tupakkaansa tulen.

Tarinointi siirtyy taiteenteokoa synkempään aiheeseen eli neljä vuotta sitten iskeneeseen halvaukseen.

–Mää muutin semmonen vuosikymmen sitten Tampereelta tänne hoitamaan isää, joka kuoli tossa pari vuotta sitten. Ilte meinasin mennä ennemmin. Yhtenä kevätaamuna vaan

alko tuntua, että nyt ei ole jalka niin kun sen pitäs olla. Naapurin kyydillä pääsin terveyskeskukseen ja sitten meni taju, seuraavan kerran mää aloin ymmärtää maailmaa kuntoutussairaalassa Tampereella. Ei liikkunu jalka eikä sormi. Kyllä se vakavaks veti.

Kaikkiaan pedin pohjalla

” *Semmoset silikonipomppotimet on ihan luonnottomat.*

hurahti neljä kuukautta.

–Se on ihmisen suurin alemmuustila, kun tajuaa ettei pysy vessanpöntölläkään ilman apua. Mutta kyllä mää siitä hyvällä kuntoutuksella kohenin, en nyt entiselleni mutta kuitenkin tämmöseks että ittekseni toimeen tuun. Käyhän mulla tässä siivoojatyttö kyllä jelpaamassa, vaan emmää pahakseni pistäis, jos tähän jostain ihan vakituisenkin naisihmisen löytäs, hymähtää Taskinen.

Kello käy, kuten aina, ja tavoilleen uskollisena se pakottaa laittamaan hyvän keskustelun pakkettiin. Ja sen paketin päälle kiskaistaan naruksi Taskisen tiivistelmä siitä, mitä taide parhaimmillaan on.

–Se on rehellistä. Kyllä taulusta näkee, jos sitä ei ole tehty toisissaan. Emmää tykkää semmosesta pienipiirteisestä räpläyksestä, se on mautonta ja hajuton. Persoonaa pitää olla mukana.

Aivan. Ja sama pätee myös ihmiseen.

Senpä vuoksi Taskinen on hyvää taidetta.

Eikun hyvä ihminen.

Tai tarkalleen sanoen molempia.

ANTTI HEIKKINEN